

Донесоха още месо, още вино. Някъде в ясната тишина на лятната нощ прозвуча дълго и тъжно звук от рог. Запалиха борини. Всеки стоеше потънал в своите мисли. Безпокойни и невесели. За да прогони неприятната тишина, княз Белота промени разговора.

- Месир, - попита той рицаря - ние се удивляваме извънредно много на вашата храброст. Но още по-ни е чудно, че ви виждаме тук, по тия места. Нима нямате във вашата държава земи, които да ви хранят?

- Ба! - отвърна Пиер дьо Брасио - не сте ли чували никога до сега, как е била разрушена великата Троя?

- Разбира се, че сме чували! - отвърна княз Белота - това ни е отдавна известно. Но не разбираме какво общо има това с моя въпрос?

- Ба! - каза месир Пиер - Троя е принадлежала някога на нашите прадеди. След разрушаването ѝ, тези които избягали, отишли да живеят там, от където сега ние сме дошли. За това дойдохме, да извоюваме тези земи. Защото са принадлежали някога на нашите прадеди.

Калоян едва се сдържа да не се усмихне. А где бяха останали тържествените обещания за освобождаването на Грѣба господен? И кръстоносците бяха хора, като всички други. Видът на богатствата и властта ги беше заслепил твърде скоро и твърде лесно.

За втори път стражите свиреха с рог...

Пиер дьо Брасио стана и се сбогува. Още веднъж българите изгледаха поразени едрият мъж, със исполишки ~~яковски~~ ръст...

След три дни пратениците, които беха отишли при Бодуен, се върнаха унили и потресени.

Надменният отговор на латините бил, че Калоян не трябвало да се обръща към тях като цар към равни, а като роб към господаря си. Инак те с оръжие в ръка ще се втурнат в незаконно владяната